

## LX.

## Forflag til Lov

angaaende

### Forandring i Lov af 6te April 1855.

(Fremfat i Landstinget den 10de December 1880 af Indenrigsminister Steel).

#### § 1.

Uanset Bestemmelsen i Lov af 6te April 1855 § 1 skal det være Enhver tilladt at tage en Rente af indtil 6 pCt. aarlig af Udlaan i faste Eiendomme.

Fornævnte Lovs § 2, jfr. Lov af 30te December 1858 angaaende Forandring i Lov af 6te April 1855, sammes § 2, og Lov af 1ste April 1871 om Betalingen for Rentebevillinger, ophæves.

#### § 2.

Denne Lov træder i Kraft den 1ste April 1881.

### Bemærkninger til foranstaaende Lovforflag.

Medens Loven af 6te April 1855 iøvrigt frigav Renten for Udlaan, blev den fra Fortiden overleverede almindelige Rentefod af 4 pCt. aarlig fremdeles fastholdt som Maximumsrente for Udlaan i faste Eiendomme, idet Loven dog ved Siden heraf opretholdt den Bevillingsmyndighed, Regjeringen paa dette Omraade hidtil havde været i Besiddelse af. Forholdenes Udvikling førte med sig, at der blev en stedse stigende Anvendelse for denne Myndighed, som Regjeringen ikke i noget Tilfælde, hvor den paakaldtes, fandt sig besejret til at undlade at gøre Brug af, saavidt den antoges at strække sig, nemlig til Udstedelsen af Bevillinger til at svare høist 6 pCt. i aarlig Rente. Idet Rentebevillinger saaledes meddeltes ikke blot, hvor Tilstedeværelsen af særlige Omstændigheder, der kunde tale for undtagelsesvis at fravige den almindelige Regel, var godtgjort, men i alle Tilfælde, hvor de kun begjæredes af Pantdebitorer, maatte deres Udstedelse, der istedetfor at være en Undtagelse var bleven Reglen, tabe Karakteren af Udøvelsen af en Bevillingsmyndighed og den hele Ordning dermed sin rimelige Begrundelse. Dette er blevet end mere isinefaldende ved den Maade, hvorpaa Forholdet i den senere Tid har udviklet sig. Medens nemlig den Bemyndigelse, der ved Loven af

30te Decbr. 1858 er tillagt Regjeringen til at udstede Rentebevillinger uden Betaling, tidligere kun var bleven benyttet aldeles undtagelsesvis, har det derimod i Genhold til, hvad der mellem Rigsdag og Regjering blev vedtaget under Forhandlingerne om Finantsloven for Finantsaaret 1878—79, siden den Tid været fulgt som almindelig Regel, at alle Rentebevillinger udbetales gratis, og da, som bemærket, disse Bevillinger aldrig nægtes, er den eneste Fordring, der stilles for at opnaa Ret til, uden at ifalde Ansvar efter Aagerlovgivningen, at tage indtil 6 pCt. i aarlig Rente af Prioritetslaan, nu saaledes kun den, at man drager Omhu for, at Debitor indgiver Ansøgning om Bevilling til at svare saadan Rente. Det ses nu ikke rettere, end at det ikke i nogen- somhelst Henseende kan være nyttigt eller ønskeligt at fastholde denne Fordring; tværtimod synes vægtige Grunde — som aldeles ikke vedrøre Spørgsmaalet om Formaalstjenligheden af overhovedet at have en bunden Rentefod — at tale for at frasalde den og at give det virkelige Forhold, at 6 pCt. nu er den aarlige Maximumsrente for Udlaan i faste Eiendomme, et direkte Udtryk i Lovgivningen. Det er nemlig, som alt berørt, en aabenbar Modsigelse, at det, hvortil